

ANJA FELIERS

Femme fatale

 | LANNOO

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Anja Feliërs

Opmaak: Asterisk*, Amsterdam

Ontwerp opmaak: Studio Lannoo

Coverontwerp: b'IJ Barbara

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact nemen met onze redactie: fictie@lannoo.be

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2017

D/2017/45/214- NUR 332

ISBN: 978-94-014-4358-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorzichtig stapte ze naar binnen. De grote, zware houten deur schuurde hard over de stenen vloer. Ze hield haar adem in alsof dat zou helpen om het geluid te doen verstommen. Toen ze de code voor het alarm wilde invoeren op het display naast de deur, realiseerde ze zich dat het alarm helemaal niet aanstond.

Ze duwde de deur achter zich dicht. Even bleef ze besluiteloos in de donkere gang staan. Ze twijfelde. Zou ze al naar boven gaan of beneden nog een glaasje lekkers drinken? Ze glimlachte gelukzalig. Nee, ze had eigenlijk al genoeg op. Ze wist niet precies hoe laat het was. 's Middags was ze met de auto naar Antwerpen gereden, waar ze haar geliefde had ontmoet. Ze hadden de hele middag gewinkeld, gegeten op een zonnig terras, genoten van elkaars gezelschap, elkaar veelvuldig aangeraakt zonder de angst betrappt te worden. Daarna hadden ze een hotel opgezocht en langzaam en uitgebreid de liefde bedreven. Het was spannend, maar dat maakte alles alleen maar mooier. Ze profiteerden van de schaarse tijd samen. Hun affaire mocht nu niet uitkomen. Nog niet.

De aankopen lagen nog in de kofferbak van de auto. Ze had buitensporig veel geld uitgegeven en hoewel het haar eigen geld was, wilde ze geen verantwoording afleggen. Niet meer. Ze dacht aan de oogstrelende lingerie die ze sa-

men gekocht hadden. Ze glimlachte als ze terugdacht aan het pashokje waarin ze zonder gêne haar aanwinsten liet bewonderen.

Ze sloop naar de keuken, waar de lichten uit waren. Het maanlicht viel door het schuifraam naar binnen. Er stond een bord op de tafel, en ook een glas. Het ergerde haar dat hij zijn spullen niet opgeruimd had. Ze negeerde de aandrang om het in zijn plaats te doen, draaide zich om en liep terug de donkere gang in. Het was een kwestie van tijd voordat hij het huis uit zou zijn. Ze moest nog even geduld hebben.

Toen ze langzaam de trap opliep, drong de geur van allesreiniger in haar neus. Even bleef ze staan. Nam ze de geur in zich op. Ze schudde haar hoofd. Liep de trap verder op. Tot aan de deur van hun slaapkamer.

Zonder te aarzelen opende ze de deur. De gordijnen waren nog niet gesloten. Ook hier viel het maanlicht binnen. Ze knipte het licht aan. Het bed was leeg. Op zijn hoofdkussen lag een witte envelop. Ze staarde ernaar. Even bleef ze zo staan. Alsof ze wist dat alles zou veranderen wanneer ze weer in beweging zou komen.

Haar handen trilden toen ze de envelop pakte. Langzaam scheurde ze hem open en haalde er een getypte brief uit. Ze zag de datum in de rechterbovenhoek, ze zag dat de brief aan hem gericht was. Ze zag dat de brief ondertekend was. Achter de naam stonden drie x'en. Haar ogen gleden over de letters. Voordat ze aan het einde van de brief was, wist ze al hoe hij zou aflopen. De brief viel uit haar handen. Dwarrelde op de grond.

Ze draaide zich om en liep de gang weer in. Ze keek naar de gesloten badkamerdeur. Ze wist wat het betekende. Ze wist dat ze naar binnen moest gaan. Ze had geen keuze.

Toen ze de deur opende, zag ze haar liggen. In bad, bewegingloos.

Het maanlicht dat door het raam naar binnen viel, verlichtte haar naakte lichaam. Haar gesloten ogen. Haar levenloze armen die over de badrand hingen. Zelfs het bloed dat uit haar polsen op de badkamervloer gedrupt had, was zichtbaar.

June

Er zijn van die ogenblikken in je leven die voor altijd een plek in je geheugen zullen opeisen. Beelden die zich op je netvlies branden, die rillingen teweegbrengen over je hele lichaam, die de herinnering aan iets puurs oproepen. Beelden die opgeslagen worden en nooit meer gewist kunnen worden. De gedachte aan wat geweest is, overspoelt je en even lijkt de tijd stil te staan. Lijkt de lucht te zinderen, lijkt alles om je heen on hold te staan. Dat ene ogenblik dat je haar terugziet wanneer je eigenlijk de hoop al opgegeven had.

Lexi. Zij was het. June wist het zeker. Vanaf het ogenblik dat ze haar door de deuropening naar buiten zag komen – haar haar opgetild door een zuchtje wind – en ze glimlachend naar het tafeltje liep aan de andere kant van het zonnige terras.

Ze was ouder geworden. Volwassen. Maar ze leek nog even zelfverzekerd als toen June haar de laatste keer gezien had. Junes keel zat dichtgeschroefd van verbazing. Ze wist niet of haar gedachten zichtbaar waren. Wat ze voelde. Welke storm er door haar heen raasde. Haar bloed veranderde in lava. Logisch denken werd onmogelijk. Ze nam de menukaart die voor haar op tafel lag en dwong zichzelf om normaal te handelen maar tegelijkertijd vroeg ze zich af of ze wel een hap door haar keel zou krijgen.

‘Wil je liever binnen zitten?’ Robberts stem deed haar gedachten bevriezen.

‘Nee’, antwoordde ze. ‘Het is lekker hier. De zon doet me goed.’ Over de menukaart heen, achter de donkere glazen van haar zonnebril, observeerde ze Lexi. Ze liep van tafel naar tafel en nam bestellingen op. Sterk gefocust op de dingen die ze deed. Ze werkte nauwkeurig en vastberaden.

‘Waar heb je zin in?’ vroeg Robbert haar.

‘Ik weet het nog niet. Een slaatje misschien’, gaf June zonder nadenken als antwoord.

‘Dat zal je figuur goed doen’, zei Robbert terwijl hij de menukaart verder bekeek. June keek hem aan. Ze wilde iets zeggen maar ze had er de energie niet voor. Ze kende Robbert en zijn tactloze opmerkingen. Ze was er bijna aan gewend geraakt.

Ze moest iets eten. Dat wist ze. Tijdens het shoppen had ze al herhaaldelijk te kennen gegeven dat ze honger had. Nu leek het echter alsof haar hele lichaam zich gevuld had. Gevuld met een verlangen waarvan ze niet wist dat ze het nog in zich had. Zonder dat Robbert merkte wat zich diep in haar binnenste afspeelde, overspoelden herinneringen haar met een verpletterende kracht. Lexi, en haar liefde voor haar. De gedachte aan hun relatie lang geleden. Een relatie die puur en intens was. Zoals June nooit meer ervaren had. Waarvan June wist dat ze haar gelijke nooit meer zou kennen. De herinneringen aan haar maakten June week, net zoals Lexi haar toen keer op keer week maakte. Hoe ze haar zwakke plekken steeds wist te herleiden tot iets krachtigs. Iets wat ze nog voelde zinderen tot in het diepst van haar onderbuik.

‘Ik neem de pasta met kip’, zei Robbert en hij schoof zijn stoel naar achteren. ‘Geef jij mijn bestelling door? Ik wil me even gaan opfrissen.’ Hij stond op, maar bedacht zich toen.

‘En bestel een flesje witte wijn, wil je. Je zondigt wel vaker. Die paar glaasjes wijn kunnen er ook nog wel bij.’

June knikte gedwee toen Robbert het terras verliet. Ze zuchtte en probeerde haar opkomende irritatie weg te drukken.

‘Mag ik de bestelling opnemen?’

Haar stem klonk nog steeds zoals vroeger.

Een zinding gleed door Junes lichaam. Ze keek Lexi aan. Zoals ze daar bij haar stond, leek het alsof ze nooit was weg geweest. Langzaam zette June haar zonnebril af en glimlachte.

‘Dag Lexi’, zei ze met alle warmte die ze in haar stem kon leggen.

Luttele seconden keek Lexi haar aan. Zwijgend. Toen verscheen er een glimlach om haar mond.

‘Oh, mijn god’, zei ze verbaasd. ‘June. Je bent het echt. Je bent het echt.’

June stond op – onhandig – en voordat ze Lexi kon kussen lagen Lexi’s armen al om haar heen.

‘Mijn god, June, wat heb ik jou gemist.’

June registreerde de geur van Lexi’s haar, het aroma van haar parfum, de eerlijkheid van haar omhelzing. Het voelde aan als thuiskomen. Herinneringen overspoelden haar.

‘Lexi’, antwoordde ook zij nu zachtjes. Haar stem klonk hees. Ze voelde dat ze haar gevoelens niet onder controle had.

Lexi liet haar los en keek haar aan. Er zat liefde in haar blik. En ongelooft. Maar vooral liefde.

‘Mijn god’, zei ze. ‘Hoelang is dat geleden?’

June schudde verlegen haar hoofd.

‘Zo lang’, zei ze zacht. ‘Te lang.’

‘Ja’, reageerde Lexi. ‘Te lang.’

‘Ik had niet gedacht jou ooit nog terug te zien. Je verdween uit mijn leven. Ik wist niet waar je naartoe was. Ik wist niet waarom. Ik heb je zo gemist. Zo ontzettend gemist.’

‘Ik jou ook’, antwoordde Lexi. Er zat oprechtheid in haar stem. ‘Je bent nog altijd net zo openhartig als toen. Wat ben ik blij dat ik je hier tref.’

‘Heb je besteld?’

De stem van Robbert deed June verstijven. Hij keek haar vragend aan. Toen richtte hij zijn blik op Lexi.

June lachte onwennig.

‘Dit is Lexi’, zei ze. ‘We kennen elkaar uit onze studententijd.’

Robbert gaf Lexi een hand.

‘Dat is mijn man. Robbert.’

Lexi keek June een tel onderzoekend aan. June glimlachte.

‘Aangenaam’, antwoordde Lexi. ‘Mag ik nu jullie bestelling opnemen?’

June en Robbert gingen weer aan hun tafeltje zitten en gaven hun bestelling door.

Toen Lexi wegging, volgde June haar met liefdevolle blik.

‘Je hebt me nooit over haar verteld’, zei Robbert terwijl hij zijn telefoon pakte en zijn e-mails checkte. June bekeek haar man. Ze wist dat haar antwoord weinig waarde had voor hem.

‘Ze zat bij mij op kamers toen we studeerden. Maar we zijn elkaar daarna uit het oog verloren.’

‘Mmm’, antwoordde Robbert.

June glimlachte.

Ze zou hem nooit vertellen wat zij en Lexi gedeeld hadden.

Kathleen

Ik lag wakker. Al urenlang. Ik probeerde het verterende gevoel dat ik jarenlang genegeerd had de kop in te drukken, maar het lukte niet. Ik besepte dat ik iets in gang had gezet. Door Lennert toch nog te vertellen over ‘onze’ dochter Julie kon alles wat ik zorgvuldig met haar opgebouwd had nu in mijn gezicht ontploffen. Daar was ik me van bewust, maar er was geen weg terug.

Ik stond op, deed mijn sokken aan en liep in het duister naar beneden. Het had geen zin te blijven liggen. Te draaien en te keren. Mijn gedachten waren te helder. Mijn gevoelens te overheersend.

In de keuken knipte ik het lichtje boven het aanrecht aan. Diesel, de hond van mijn dochter Julie, hief lui zijn kop op. Ik liep naar de drankkast en pakte de fles port, schonk mezelf een glas in en ging aan tafel zitten. Niet veel later sukkelde Diesel moeizaam uit zijn mand. Ik had hem uit zijn slaap gehaald en hoe graag hij ook in zijn warme mand bleef liggen, hij voelde wellicht het weeë gevoel dat diep in mijn lijf verankerd zat. Hij vleide zijn kop op mijn schoot en keek me aan met zijn luie lodderogen. Ik kriebelde hem achter zijn oren en glimlachte triest.

‘Jij hebt geen last van je geweten, hè jongen’, zei ik zacht. Hij jankte en duwde zijn kop tegen mijn hand, alsof hij zomaar begreep wat ik bedoelde.

Ik dacht aan de afgelopen maanden. Aan de begrafenis van mijn ex Marc. Marc, die op de drempel van ons oude herenhuis in elkaar gezakt was, nadat Carolien van Brabant hem neergeschoten had.

Het was allemaal zo ingewikkeld.

Ik had met Marc een turbulent maar goed leven gedeeld. Hoe vreemd het ook klonk, na onze scheiding waren we gelukkiger dan ervoor. Ik zag in Marc de vaderfiguur die Julie verdiende, maar de realiteit was dat Marc en ik niet bij elkaar pasten als man en vrouw. Het huwelijk kon ons niet geven waar we beiden naar op zoek waren. Pas na onze scheiding leerden we elkaar waarderen, op een andere, betere manier.

Wat Marc niet wist, was dat Julie niet zijn dochter maar die van Lennert was, een professor met wie ik tijdens mijn studententijd een stiekeme affaire had. Al die tijd had ik Julie opgevoed als Marcs kind, en ook Lennert wist niets van het bestaan van zijn dochter af. Tot hij een halfjaar geleden in mijn leven verscheen en ik hem uiteindelijk, na Marcs dood, de waarheid vertelde.

Ik dronk van mijn port, sloot mijn ogen en overdacht de puinhoop die ik ervan gemaakt had. Was ik twintig jaar geleden nog overtuigd van mijn keuze om Julie als dochter van Marc op te voeden, dan wist ik het nu helemaal niet meer.

Ik was psychologe, hielp mensen met het ontwarren van hun leven, maar ondertussen was het mijne één groot klunnen waar ik en vele anderen in verstrikt waren geraakt.

Zo kon Carolien van Brabant, Lennerts ex, niet verkroppen dat Lennert na al die jaren voor mij gekozen had.

Ik snapte Caroliens haatgevoelens naar mij toe. Na al die jaren had ik Lennert toch nog van haar afgepakt. Dat gegeven was te groot voor haar. Ze had Lennert gesmeekt bij haar

te blijven, maar wat ze ook deed, niets kon Lennert vermurwen. Hij wilde met mij verder. Alleen met mij.

Wat er toen volgde, ging mijn verstand te boven. Carolien wilde zich wreken op Lennert. Hem neerschieten. Ze wachtte hem op tot hij mijn huis zou verlaten.

Maar Marc, mijn lieve zachtaardige Marc, was op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. Carolien schoot Marc neer op de drempel van ons eigen huis. Niet Lennert, maar hij ving de kogel op. En zo stierf Marc in mijn armen, in de overtuiging dat hij Julies vader was. Zijn dood heeft ons getekend. Liet een leegte achter die groter was dan we ooit hadden kunnen vermoeden.

Julie rouwde. Dag na dag. Zij kon het niet loslaten. Dus zwegen Lennert en ik. Wachtten we op het ogenblik dat ooit zou aanbreken waarop we haar konden vertellen dat Lennert haar echte vader was.

Ik hoorde de deur van de gang open- en dichtgaan, het geluid van pantoffels die naderbij kwamen.

‘Ben je ook nog wakker?’

Julie stond in de deuropening van de keuken.

‘Ja, ik zit aan de port. Wil je ook wat?’

Julie schudde haar hoofd en liep naar de waterkoker. ‘Nee’, zei ze vastberaden. ‘Ik neem wat thee.’

Diesel liep naar haar toe en drukte zijn kop tegen haar benen aan.

Toen Julies thee klaar was, kwam ze bij me aan tafel zitten.

‘De nachten zijn het ergst’, zei ze betekenisvol. ‘Ik krijg de beelden niet weg.’

‘Ik weet het. Ik zie ook steeds hetzelfde gebeuren. Ik zie steeds zijn laatste blik. Hoor steeds zijn laatste woorden.’

Julie knikte zwijgend en staaarde de duistere tuin in. Het

bleef lange tijd stil. We waren allebei bezig met onze eigen gedachten.

‘Ik denk er soms aan om naar dat medium te gaan. Caro Westerhof, zo heet ze toch? Was een van jouw cliënten ook niet bij haar geweest?’

‘Ja, Caro’, knikte ik. ‘Ik heb heel goede ervaringen met haar. Er zijn meer mensen die er niet uitkomen wanneer een van hun geliefden sterft. Caro kan op zulke momenten soms beter helpen dan ik. Zij lost vaak op wat ik niet kan. Rouwen is wel een proces maar Caro kan als medium meer dan ik.’

‘Dus je zou het niet erg vinden als ik haar opzocht?’

‘Nee, je moet doen waar jij je goed bij voelt. Of misschien waar jij je beter door voelt. Ik zie dat je Marcs dood niet kunt verwerken.’

Julie slikte moeizaam.

‘Zou jij dan mee willen gaan?’

Ze keek me vragend aan. Ik kon niet onmiddellijk antwoorden. Haar vraag overviel me.

‘Je aarzelt’, reageerde Julie. ‘Waarom?’

Ik haalde mijn schouders op. Onbewust was ik een beetje bang. Wat als Julie tijdens zo’n reading bij Caro te weten zou komen dat Marc niet haar biologische vader was? Nog voordat Lennert en ik het haar verteld hadden?

‘Ik aarzel niet om met je mee te gaan’, ontweek ik haar vraag. ‘Ik vraag me alleen af of het niet te vroeg is om te gaan. Moeten we dit rouwen om Marc niet eerst wat meer tijd geven?’

‘Ik mis hem’, antwoordde Julie. ‘Meer dan ik aankan. Ik zou blij zijn met elk teken van hem.’

Julie keek me aan. Haar ogen zaten vol pijn. Al maanden. Het ene moment nog meer dan het andere.

‘Je bent misschien te veel met zijn dood bezig. Zou je niet beter verder gaan met je studie? Ik weet dat je graag in Marcs huis bent, maar je wentelt je te veel in alles wat met hem te maken heeft. Je moet proberen wat afleiding te zoeken, hoe moeilijk dat ook is.’

‘Dat lukt me niet.’ Julie roerde in haar thee en maakte geen oogcontact. Ik wist dat dit een moeilijk onderwerp was voor haar. Ik had haar de kans gegeven op school een soort tussenjaar in te lassen omdat ik vond dat ze tijd nodig had om alles te verwerken, maar nu bleek dat ze soms tijd te veel had. Tijd waarin ze zat te treuren. Ik was terecht bezorgd.

‘Misschien moet je een reis maken’, opperde ik. ‘Er even tussenuit. Weg van de plaats waar alles is misgegaan.’

‘Alleen, bedoel je? Al mijn vriendinnen zitten op school. Ik kan niet zomaar iemand meevragen.’

‘En Matthias?’

Julie keek me even verbaasd aan.

‘Matthias?’

‘Ja, waarom niet. Ik weet wel dat jullie relatie voorbij is, maar jullie hebben nog steeds een goed contact met elkaar. En hij heeft Marc gekend. Het helpt als je zo iemand bij je hebt. Hij zal je beter begrijpen dan wie ook.’

Julie knikte voorzichtig.

‘Misschien heb je gelijk’, zei ze na een tijdje. ‘Matthias zou een paar weken vrij kunnen nemen van zijn werk. Ik denk dat hij wel zou meegaan als ik het hem voorstel.’

Ik zweeg afwachtend. Ze liet het idee rijpen in haar hoofd.

‘Je moet natuurlijk geen overhaaste beslissing nemen, maar ik vermoed dat het je goed zou doen om even letterlijk afstand te nemen.’

Julie knikte weer.

‘Ik ga erover nadenken. Ik weet niet waarom, maar om de een of andere reden lijkt het me wel wat.’

Ze aaide over Diesels kop.

‘Alleen zul jij me dan moeten missen, hè jongen.’

Ze lachte toen Diesel diep zuchtte. Het deed me goed haar zo bezig te zien. Een klein beetje hoop was ontstaan. Maar voorlopig was dat voldoende.

June

Het was warmer dan ze had verwacht. Het beloofde een extra mooie zomer te worden, maar voor June was het meer dan dat. Het leek alsof ze een vroeg verjaardagscadeautje kreeg. Alsof de zon haar nu al liet genieten van haar warmte. Het voelde goed. Ze gaf er zich graag aan over.

Terwijl ze op het eten wachtten, was Robbert bijna onafgebroken met zijn telefoon bezig. Nu en dan keek hij op, alsof hij er zeker van wilde zijn dat ze er nog was, maar tot een behoorlijk gesprek kwam het niet. Al lang niet meer. Soms vroeg ze zich af waarom ze nog bij hem bleef. Waar dat misplaatste gevoel van loyaliteit jegens hem vandaan kwam. Het was niet dat ze hoogoplopende ruzies hadden. Het was niet dat ze elkaar haatten. Ze wist waar het begonnen was. En hoe. Vanaf dat ene ogenblik, vanaf dat ene punt, vanaf die ene fatale beslissing waren ze langzaam uit elkaar gedreven. Als twee ijsschotsen die lang met elkaar verbonden waren geweest, maar door één scheurtje losraakten en steeds verder van elkaar wegdreven. Ze had niet eens moeite gedaan het tegen te gaan. Daar had ze de energie niet voor. Wat er gebeurd was, liet een diepe wond achter. Een wond die nooit meer echt geheeld kon worden. Toch wilde ze de liefde, de ongrijpbare diepe liefde die ze ooit voor deze man gevoeld had, niet zomaar loslaten. Ze wilde wel vechten voor haar huwelijk. Ze wilde dat echt. Maar de tragedie die hun

relatie overschaduwde, zorgde ervoor dat haar vechtlust soms ontbrak. Tegelijkertijd vond ze ook niet de kracht om hem te verlaten. Alsof June murw geslagen was. Alsof alles wat ze ondernam veel energie kostte. Energie die ze niet had.

‘Ik ga even naar het toilet’, zei ze en tegelijkertijd schoof ze haar stoel weg. Robbert keek nauwelijks op en knikte. Ze legde haar zonnebril op tafel en verliet toen het terras. Bij het binnengaan zag ze Lexi aan de toeg. Haar dienblad lag voor haar. Lexi bekeek haar glimlachend, zoals alleen zij dat kon. Even leek de lucht tussen hen te zinderen. Te schroeien. Terwijl June zich naar de achterkant van de brasserie begaf, voelde ze de rillingen over haar rug lopen. Ze voelde hoe Lexi’s ogen haar volgden en dat besef golfde door haar hele lichaam. Ze genoot van de aandacht. Ze genoot ervan hoe Lexi haar nakeek. Ze genoot van het gevoel dat het bij haar opriep. Een gevoel dat ze lange tijd gemist had. Een gevoel dat haar bijna vreemd geworden was. Ze volgde het pijltje dat de richting aangaf en daalde de trap af. In de ruimte van de damestoiletten trok ze de deur achter zich dicht, liep ze naar de wastafels en leunde erop. Haar lichaam trilde. Ze had het nauwelijks onder controle. Ze sloot haar ogen en liet haar hoofd naar voren zakken. Zachtjes blies ze de lucht uit die in haar lijf zat. Een tweede vrouw kwam de ruimte binnen. June richtte zich op en keek recht in de ogen van Lexi. Hun blikken vonden elkaar in de spiegel.

‘Lexi’, zei ze. Haar stem klonk rauw. Even bleven ze beiden bewegingloos staan. Tot Lexi enkele stappen in haar richting zette en achter June plaats nam. Hun blikken nog steeds met elkaar verstrengeld.

June voelde hoe Lexi haar lichaam zacht maar overtuigend tegen het hare drukte. Ze voelde Lexi’s borsten in haar rug

en registreerde haar warmte. Haar geur. Haar verlangen naar haar. Naar June.

Lexi boog zich langzaam voorover en kustte June behoedzaam in haar nek. June sloot haar ogen en liet zich overspoelen door alle gevoelens die leken te ontwaken uit een diepe winterslaap. Ze voelde hoe Lexi's handen haar heupen zochten en vonden en zuchtte. Ze liet het allemaal gebeuren. Beelden van vroeger doken weer op. Zij en Lexi. Het magische spel dat ze speelden. Steeds opnieuw. Als een honger die niet te stillen leek. Wat had ze dit gemist. Ze besepte nu pas hoe erg. Dat wat Lexi nu in haar losmaakte, was iets waar ze al tijden wanhopig naar op zoek was. En nu – hier – vond ze het moeiteloos. Lexi's aanraking op haar naakte huid, onder haar bloesje, benam haar de adem.

'Lexi', zuchtte ze. Junes blik verschoof even naar de deur, maar Lexi liet zich niet afleiden. Haar vingers gleden over Junes borst, zochten zich een weg onder haar beha. Nog voor haar hand Junes borst omsloot, stond June al op haar benen te trillen. Met beide handen hield ze zich vast aan de wastafel. Ze voelde hoe haar lichaam reageerde.

Plotseling draaide Lexi June om en keek haar aan. Haar blik was duidelijk. Ze boog zich langzaam naar voren en zette haar lippen op die van June. Opnieuw sloot June haar ogen. Ze liet Lexi begaan. Die kustte haar eerst aarzelend, zoekend. Alsof ze even opnieuw moest verkennen wat ze eigenlijk al zo goed kende. Al gauw beantwoordde June de kus. Gretiger nu. Overtuigend. Ze opende haar mond en liet Lexi's zoekende tong toe terwijl ze haar armen om Lexi's nek legde. Ze kon nauwelijks geloven wat er gebeurde. Ze kon nauwelijks geloven dat ze hierin meeging. Ze wist waar ze was. Ze wist dat er elk ogenblik iemand kon binnenkomen.

Iemand die haar kende. Iemand die haar zorgvuldig bewaarde geheim uit het verleden zou blootleggen. Maar hoe groot die kans ook was, het deed haar niets.

June voelde hoe Lexi haar bovenbeen tegen Junes schaamstreek duwde. Haar onderlijf leek in brand te staan. Ze voelde hoe de passie hen beiden overspoelde. Hoe alles wat ze zo lang onderdrukt had zich nu een onstuitbare weg naar buiten zocht. Ze wilde het ook niet tegenhouden. Ze wilde ten volle genieten van dit heerlijke gevoel dat ze zo lang kwijt was geweest.

Voetstappen op de trap deden Lexi opkijken. Zonder een woord te zeggen, trok ze June mee in een toilethokje en sloot de deur achter hen. Ze keek June doordringend aan, legde een vinger op haar lippen en duwde haar tegen een van de zijwanden van het toilet. Zwijgend nam ze Junes polsen en dirigeerde ze boven haar hoofd. Daar hield ze ze met één hand vast. Nog voordat June kon reageren, knoopte Lexi met haar andere hand de eerste knopen van Junes blouse los. Langzaam maar beslist. Ondertussen bleven haar ogen op June gericht. June las de honger in haar blik. Toen ze Junes blouse volledig open had, boog Lexi zich voorover en kuste haar opnieuw op de mond. June voelde de passie in haar kus. Ze kon haar lichaam nauwelijks nog onder controle houden. Toen maakte Lexi zich los uit hun omhelzing en trok met haar tong een natte streep over Junes lichaam: van haar mond, via haar hals doelbewust naar beneden, tot ze bij haar borsten kwam. Lexi duwde Junes beha opzij en likte aan haar borst. Aan haar tepel. Eerst subtiel. Zoekend en strelend tegelijkertijd. Toen zette ze haar mond op Junes borst en zoog ze vol hartstocht.

Plotseling stopte ze. Keek June vragend aan.

‘Heb je me gemist?’ vroeg ze met dat speciale glimlachje van haar dat June zo goed kende.

June knikte woordeloos. Ze stond nog steeds te trillen op haar benen.

Lexi liet haar handen los en trok haar blouse opnieuw recht.

‘Ik wil je weer zien’, zei Lexi eenvoudig. Ze keek June strak aan.

Ook June schikte nu haar beha en haar kleren.

‘Weer zien? Wat bedoel je?’

‘Ik wil jou terug in mijn leven. En ik vermoed dat jij dat gevoel deelt.’ Lexi streek een lok haar uit Junes gezicht.

‘Ik ben getrouwd, Lexi. Ik weet niet of ik dit kan.’

‘Niet kan of niet wil?’

June beet op haar onderlip. De honger naar Lexi pulseerde nog steeds door haar lichaam. Ze kon niet ontkennen wat ze voelde. Ze kon niet ontkennen dat in een paar minuten tijd alles veranderd was. Dat de vaste grond onder haar voeten was weggeslagen.

‘Ik wil het wel. Dat denk ik tenminste.’ Ze lachte verontschuldigend.

‘Maar wat?’

June stak haar blouse terug in haar jeans en haalde haar schouders op.

‘Ja. Maar wat. Ik kan eerlijk gezegd zelf geen antwoord bedenken.’

‘We hebben het altijd fantastisch gehad samen.’

‘Ja, ook dat is waar.’

‘We kunnen het proberen’, zei Lexi voorzichtig. ‘Als je het dan niet ziet zitten, kunnen we het nog altijd stopzetten.’

June keek Lexi aan.

‘Je meent het echt. Je wilt echt een affaire met me beginnen?’

‘Is dat niet al gebeurd’, lachte ze. Ook June glimlachte. Ze wist dat Lexi gelijk had. Ze zat er al tot over haar oren in.

‘En je hoeft het geen affaire te noemen. Een relatie mag ook.’
‘Jij hebt niemand in je leven?’

‘Nee, niemand. Er is ruimte voor jou.’

June knikte bedachtzaam.

‘En jij bent ook niet gelukkig.’

June keek verbaasd op.

‘Het is niet moeilijk om de diepgang van een relatie te peilen als mensen tegenover elkaar zitten op een zonnig terras, hoor. Als er alléén maar aandacht is voor de telefoon en niet voor de bloedmooie vrouw die tegenover je zit, is er iets fundamenteel mis.’

‘Ik moet terug. Robbert zal zich afvragen waar ik blijf.’

‘Is dat een ja?’

Lexi keek June vragend aan.

Even nog aarzelde June maar toen knikte ze.

Lexi nam een stiftje uit haar zwarte short. Opnieuw knoopte ze Junes blouse open. June slikte toen Lexi’s vingers haar huid aanraakten.

Lexi lachte.

‘Niet in paniek raken, ik doe je niks’, zei ze. Op de welving van Junes borst schreef ze haar telefoonnummer.

‘Zo zul je het niet vergeten’, zei ze subtiel terwijl ze de stift terug in haar short stopte.

‘Ik zal je bellen’, zei June, die nog steeds naar adem zocht.

‘Snel’, reageerde Lexi. ‘Bel me snel.’

Ze verliet het toilet alsof er niets gebeurd was en deed de deur achter zich dicht.

June betastte het nummer op haar borst. Ze volgde langzaam cijfer na cijfer met haar vinger. Ze kon niet voorkomen dat de opwinding opnieuw in haar onderbuik klauwde.